

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Vsakemu svoje!

Velja:

za celo leto 1 gold.,
po pošti prejemán
1 gld. 24 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom:

Izdajatelju „Mira“.

Leto VII.

V Celovcu 10. novembra 1888.

Št. 21.

Avstrija je katoliška in bo pravična.

Odkar je grof Schönborn imenovan za pravosodnega ministra, napolnjeni so avstrijski katoličani z novim upanjem. Vladni listi sami pripoznavajo, da se je grof Taaffe zasukal na desno in da hoče vladati zanaprej po nasvetih in načelih konservativne stranke. Spoznal je, da dvema gospodoma ne more služiti. Več ko se je nemškim liberalcem prijaznega in prizanesljivega kazal, bolj hudo in odločno so ga napadali. Nasprotno pa se je desnica začela krhati, ker je videla, da vlada ministerstvo Taaffe-Gautsch bolj po željah nemških liberalcev, kakor po željah Slovanov in nemških katoličanov. Postopanje ministra Gautscha je Čehe hudo bolelo in popraševali so se, čemu da njih poslanci tako vlado podpirajo, ki Čehe stiska, Nemce pa gladi? Mladočehi so začeli vojsko proti vladi, in bolj ko je vlada češke želje prezirala, bolj je češki narod zapuščal vladni tabor in se zbiral pod zastavo dr. Gregrovo. Bati se je bilo, da se staročeška stranka čisto razdrobi, in s tem bi bila padla najmočnejša podpora sedanje vlade. Tako bi bil Taaffe večino zgubil, pa tudi nemške nasprotujoče stranke ne bi bil pridobil. Nemško-liberalna stranka namreč noče Taaffeja, in če bi prav po njenih željah vladal; ona hoče krmilo popolnoma v svoje roke dobiti in svoje može posaditi na ministerske stole. Taaffe bi bil moral kmalo odstopiti in Plenjerju prostor narediti. Tega pa ni hotel, zato je nastopil edino rešilno pot, da je krenil na desno stran in se naslonil na konservativce. Mogoče je pa tudi, da so ga merodajni krogi pri cesarskem dvoru ali pa sam svitli cesar na to pot obrnili.

Saj tem višim krogom ne more neznanu biti, da so katoličani ali konservativci najmočnejša podpora mnogojezične Avstrije. Le pogledjmo liberalce, tako nemške, kakor slovanske, pa bomo to kmalu spoznali:

Nemški liberalci imajo tri velike napake, ktere jih delajo za vlado nezmožne. Prva napaka je, da gorijo le za veliko Nemčijo; da bi pa tudi Avstrija kaj veljave in besede imela, za to jim ni dosti. Najrajši bi Avstriji vzeli samostojnost in jo ponižali za dekle Nemčije; oni hočejo večno zvezo z Nemčijo, pa tako, da imajo Prusi prvo besedo. Ko bi našo vojsko komandirali pruski generali, to bi bilo našim avstrijskim prusakom še prav. Tega pa nočejo cesar in tega tudi ne dopustijo avstrijski Slovani. Zato pa nemški liberalci ne bojo z lepa dobili oblasti v roke. Druga napaka nemških

liberalcev je pa ta, da v notranji politiki nočejo Slovanom priznati enakih pravic, da jih ošabno zaničujejo in le Nemce poveljujejo. Slovanov je pa preveč in so tudi že dosti omikani, toraj nočejo več hlapeci biti, ampak z Nemci pri tisti mizi sedeti in iz tiste sklede jesti. Nemško-liberalna vlada pomeni tedaj večno vojsko med Nemci in Slovani. Svitli cesar hočejo pa mir med narodi, zato ne bojo poklicali nemško-liberalnih ministrov. Tretja napaka nemških liberalcev je pa slednjič ta, da so preveč zvezani z bogataši in bogatimi Judi, ter da tem na ljubo sovražijo duhovščino in dajejo brezvercem potuho, po drugi strani pa kapitalistom preveč svobode puščajo, da ljudstvo sleparijo in odirajo ter svoje kase napolnujejo. Vsem je še znano, za koliko milijonov so osleparili krščansko ljudstvo na Dunajski borzi pred glasovitim polomom ali „krahom“. Nič boljega se od njih tudi zanaprej ni nadejati, kdor liberalce le količkaj pozna: njih velikaši bi si žepe polnili, njim in njih prijateljem bi bilo vse dovoljeno, za Slovane, za duhovnike in za revno ljudstvo bi imeli pa le paragafe in ječe. Taki ljudje niso za vlado.

Poglejmo še slovanske liberalce, kterim je v prvi vrsti prištevati Mladočehe. Tudi tem ljudem ni nič za vero, pa vse za narodnost. Nekterim iz njih še za Avstrijo nič ni, da bi bila le narodnost rešena. Ti ljudje živijo v sladkih sanjah in od „slovanske ideje“ bogve kaj pričakujejo; pa upanje bi jih bridko goljufalo, ko bi se njih sanje uresničile! Nestrpljivo in leseno rusko pravoslavlje (staroverstvo) in na njem sloneči absolutizem (carovo samodržestvo in neodgovornost uradnikov) pristudilo je Rusijo že vsem narodom, ki pridejo z njo v dotiko. Iz Grecije in Rumunije, iz Bolgarije in Srbije izpokali so že ruske agente, ker hočejo ti narodi biti svobodni, ne pa slepo orodje v rokah enega samega človeka. Ruska vlada in ruski panslavisti (Katkov, Lamanski itd.) nočejo poznati ne zgodovine, ne vere, ne jezika, ne samouprave drugih Slovanov; vsem hočejo usiliti pravoslavno vero, ruski jezik in ruski absolutizem, in to imenujejo „slovansko narodno edinost“. Kdor ni pravoslaven, jim ni pravi Slovan, in s kruto silo gonijo ljudi v svojo pravoslavno cerkev. Drugi Slovani so jim dragi le, ako so že pravoslavni ali vsaj obetajo postati (kakor Mladočehi). Za naše Slovence, ki so tako zvesti katoličani, bila bi to žalostna vlada!

Še huje bi se nam avstrijskim Slovanom godilo pod nemško (prusko) vlado. Dobro nam je le v Avstriji, ako jo vladajo katoličani (konservativci). Saj je Avstrija (brez Ogerske) katoliška država. Le malo je luterancev in nekaj Judov,

kterim se mora oblast vzeti. Gališki Rusi so tudi zedinjeni s katoliško cerkvijo, tedaj je velika večina prebivalstva katoliška in čudno bi bilo, ako bi katoličani v tej državi ne prišli do veljave. Zdaj imamo upanje do tega. Katoliška stranka želi močno in neodvisno Avstrijo, ona priznava enakopravnost Slovanov, ona išče pravico in krščanski red med raznimi stanovi in bo skrbela za blagor ljudstva. Le konservativna stranka tedaj, sestavljena iz vseh narodov, je edina zmožna, da Avstrijo dobro in pravično vlada ter jo stori mogočno in srečno. Že zdaj je veliko Nemcev, ki spoznajo, da se avstrijski Slovani ne dajo več k steni pritiskati, in da so avstrijski Nemci za to preslabi. Teh števalo bo pa vidno rastlo, ako bo vlada le prav odločno tistim prenapetnejšem nasproti stopiti hotela, ki bi radi Slované v sužnost potlačili, pa tega iz lastne moči ne morejo in zato čez meje škilijo. Teh kričačev je le ena pest. Nemškega kmeta v Avstriji sploh nemajo za seboj, ta stoji večidel za nemškimi konservativci. Zato je res nepotrebno, da bi se Taaffe teh ljudi toliko bal in jim toliko veljave pustil. Le trdo naj jim stopi nasproti in naj krepko in dejansko izvede enakopravnost vseh narodov, in videl bo, kako bojo ti ljudje lepo utihnili, in kako se bo votli strah nemške opozicije v nič razkadil! Tako dobimo katoliško in pravično Avstrijo, v ktorej je zadosti prostora za Nemce in Čehe, Poljake in Rusine, Slovence, Hrvate in Lahe. Samo za take ljudi naj ne bo prostora, ki imajo dober kruh tukaj, srce pa onstran meje; in za take tudi ne, ki nočejo, da bi bili narodi enakopravni bratje med seboj, ampak hočejo (kakor znani Hammer-Ambos v Mariboru), da bi bil en narod gospod, drugi pa njegovi hlapci. Takim naj se pokaže pot čez mejo, potem bomo lahko mirno živeli v močni, katoliški, pravični in svobodni Avstriji!

Dodatki k šolski debati.

II.

Odperto pismo g. deželnemu poslancu dr. Ubl-nu.

V deveti seji letošnjega deželnega zborovanja imenujete med kateheti, kateri „se ne sramujejo, svojega višjega duhovnega pastirja z lažmi pitati“, tudi kateheta v Skofičah. Vi tedaj mene imenujete lažnika. Kako pravico imate do tega, — naj dokažejo naslednje vrste: Z odlokom dne 9. aprila t. l. št. 1487 stavlil je visokočast. knezoškofijski urad potom velečast. Celovške dekanije na podpisane sledeče štiri vprašanja: 1. „Ali gospod učitelj po dovršenem prvem razredu otroke še vadi v slovenskem branju ali ne, ali pa se v tem oziru trudi le sam gospod župnik iz namena, da bi se otroci bolje naučili krščanskega nauka?“ Moj odgovor je bil: „Po dovršenem prvem razredu se otroci nič več ne vadijo v slovenskem branju; in se ne morejo, ker nemajo nobene slovenske učne knjige za take vaje.“ Ali sem se, g. doktor, s tem prvim odgovorom zlagal, dokažite mi to laž! — 2. vprašanje: „Ali znajo otroci dobro slovenski brati, in po čigavem trudu, ali učiteljevem ali katehetovem?“ Moj odgovor: „V obče otroci ne znajo dobro slovenski brati; gospod učitelj se ne sme preveč s slovensčino pečati; največ truda preostaja v tem oziru za kateheta, ako hoče, da se otroci količkaj o veri izučijo.“ Ali sem se morda s tem odgovorom zlagal? Ali mar ni sploh znano, da morajo slovenski otroci, kedar so se naučili slovenske abecede in nekterih dvoglasnikov, začeti precej z nemško abecedo? Gospod doktor! Rad bi Vas pri sebi imel, kedar beremo slovenski katekizem ali zgodbe sv. pisma, potem bi bili Vi, ako hočete odkritosrčni biti, bolj previdni pri svojih trditvah, da se mi knezoškofijskemu uradu lažemo. — 3. vprašanje: „Ali je razun

znanega Abecednika še kako drugo slovensko berilo v tamošnji šoli upeljano in ali se rabi ali ne?“ Moj odgovor je bil: „Razun znanega Abecednika ni v rabi nobeno drugo slovensko berilo.“ Ali sem se mar s tem zlagal, in če res, povejte mi, katero slovensko berilo je v rabi! Meni vsaj ni znano, ker ga ni. — 4. vprašanje: „Ali dobivajo slovenski otroci slovenske katekizme zastoj, ali le nemške, ali nobenih?“ Moj odgovor je bil: „Revnim otrokom daje podpisani katekizme zastoj, od drugodi jih ne dobiva od nikoder.“ Ali sem se s tem zlagal? Vprašajte, gospod doktor, moje šolske otroke in zvedeli bote, ali sem resnico govoril ali ne! — Res je pred več leti tukajšnji šolski vodja omenil, da je došlo več slovenskih katekizmov zastoj, podpisani pa sem mu odgovoril, da rabim v šoli Ljubljanske katekizme, poslani katekizmi pa so Dunajska izdaja, ktera se z Ljubljansko ne vjema popolnoma, in pri branji katekizma bi to motilo, ako bi imeli otroci dvoje sorte katekizme. Ljubljanski katekizem pa sem zato upeljal, ker je bolj praktičen in ga tudi ordinarijat ne zabranjuje. — Tako sem dne 26. aprila t. l. št. 37 v bistvu odgovoril na štiri omenjena vprašanja visokočast. knezoškofijskega ordinarijata. Ako morete, g. dr., v mojih odgovorih kako laž dokazati, potem porečem: „Grešil sem, in rad prenesem nasledke te neresnice, če bi tudi ne bila radovoljna ali zlovoljna. Enostranskim, za mojim hrbtom spletenim preiskavam pa se ne klanjam. Ako mi pa laži ne morete dokazati, pokažite vsaj toliko značajnosti, da svojo smelo trditve preključete!

V Skofičah, dne 5. okt. 1888.

Valentin Primožič, župnik in katehet.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Cesarska in Einspielerjeva slavnost.) Že čez par dni, namreč 14. novembra, imamo v Celovcu, kakor smo že razglasili, dve imenitni slavnosti: popoldne je razkritje Einspielerjevega spomenika na pokopališču, zvečer pa slavljenje 40 letnega vladanja našega presvitlega cesarja. Obojna slavnost obeta postati prav lepa in za naše razmere veličastna. Iz Ljubljane pride osem izvrstnih čitalničnih pevcev, ki bodo na grobu peli dve žalostinki, in tudi zvečer sodelovali pri cesarski slavnosti. Za Korošce je tako izborna petje v slovenskem jeziku kaj nenavadnega in novega, zato upamo, da prihitijo k slavnosti rodoljubi iz vse dežele, kar je slovenske. Slavnostni govor pri cesarski slavnosti je prevzel č. g. Gregor Einspieler. Velika dvorana v hiši katoliških pomočnikov bo lepo okrašena z zelenjem, cvetličjem in cesarskim kipom. Program je mnogovrsten. Odbor si prizadeva, kar more, da bi se slavnost posebno odlikovala. Še enkrat tedaj uljudno vabimo vse rodoljube koroške, pa tudi iz sosednih dežel, naj nas počastijo v obilnem številu!

Iz Celovca. (Uradni jezik pri sodnijah.) Na južnem Tirolskem je vse prebivalstvo laško, in prav je, da je tudi uradni jezik laški. Neki Nemec, ki slučajno živi med tirolskimi Lahi, pa je spisal nemško ulogo na neko južno-tirolsko sodnijo, in ko ta ni hotela sprejeti nemške uloge, se je pritožil pri najvišem sodišču na Dunaju. Tam pa ni nič opravil, kajti sodišče je razsodilo, da je na južnem Tirolskem italijanščina navadni jezik pri sodnijah, in da te niso primorane, uradovati tudi nemški. Te razsodbe, akoravno je bila v kvar Nemcu, se tukajšnji list „Freie Stimmen“ silno veseli, kajti on sklepa: „Pri Celovski deželni sodniji je navadni uradni jezik nemški, toraj ni primorana, sprejemati slovenskih ulog.“ To je pa čudna logika. Pri tisti laški sodniji na Tirolskem je laški uradni jezik popolnoma opravičen, ker je vse prebivalstvo

laško; Celovška deželna sodnija ima pa 130.000 Slovencev pod seboj, in tukaj se slovenščina ne sme in ne more izključiti, če je prav do zdaj (po krivici) samo nemščina „v navadi“ bila. Tirolski Lahi imajo svojo kresijsko (laško) sodnijo v Trenti, koroški Slovenci pa nemamo svoje slovenske deželne (kresijske) sodnije. Le dvoje je mogoče: ali mora Celovška deželna sodnija uradovati v obeh jezikih, ali pa se mora za Slovence napraviti posebna kresijska sodnija, kakoršne so v Celji in Novem mestu. Slovenske pravice se ne bojo ubile za mrtvo črko, kakor tukajšni „liberalni“ list želi!

Iz Ziljske Bistrice. (Naznanilo.) Dne 25. novembra napravi podružnica sv. Cirila in Metoda v Ziljski Bistrici letni občni zbor in ob enem cesarjevo slavnost. Spored in kraj, kjer bo zborovanje, se bodeta ob svojem času v posebnih vabilih naznanila.

Iz Rožeka. (Naša občina. — Osnujmo tudi mi podružnico sv. Cirila in Metoda!) Našim „nemškim gospodom“ se je vendar izpolnila srčna želja, da so dobili v Rožeku svojo lastno občino, katero bojo vladali v nemškem duhu, ker jim trde slovenske glave Št. Jakobčanov tega niso dopustile. Za župana so si izvolili nekega grajščinskega oskrbnika; v odboru pa sedijo večji del uradniki. Žalibog da se slovenski možje niso dovolj brigali za občinsko volitev. Razun teh gospodov in njih pisarjev je pa prebivalstvo vendar le slovensko, in gospodje se motijo, če mislijo, da se bo slovenski duh iz naše občine tako lahko pregnati dal. Neodvisni posestniki se že zdaj pogovarjajo, da bojo za Rožek in okolico napravili podružnico sv. Cirila in Metoda. Dobro bi bilo, ko bi se nekaj veljavnih možkov kje zbralo, da se o tej reči do trdnega zmenijo. Kedar bojo Št. Jakobčani videli, da smo mi začeli, gotovo ne bojo hoteli zaostati ter bojo ustanovili svojo lastno podružnico. Mi pa moramo svojo lastno imeti, ker bo k naši pristopilo mnogo Slovencev od onkraj Drave. Gorenji Rožani smo bili zastran slovenščine zmirom med prvimi in smo drugim koroškim Slovincem pot kazali, zato bi ne bilo za nas lepo, ko bi ne imeli nobene podružnice sv. Cirila in Metoda!

Iz Podravellj. (Naša podružna cerkev. — Zahvala.) Žalost in veselje se zmirom spreminjata v tej solzni dolini, kakor so nam č. g. župnik Marinič po pravici govorili. Žalostni smo bili, ko nam je ogenj pokončal pred enajstimi leti našo podružnico sv. Štefana v Podravljah. Veseli smo spet bili, ko je bila cerkev na novo postavljena z novimi zvonovi in blagoslovljena leta 1883. Hvaležni smo bili našemu rojaku č. g. župniku Jan. Mariniču, ki so k temu mnogo pripomogli. Veseli smo bili, ko smo dobili v cerkev tudi pridnega in skrbnega duhovnika č. g. Franca Šarvaha. Zdaj smo pa spet žalostni, ko so nas ta priljudni gospod zapustili in se preselili v sosedno faro. Bog jim daj zdravje in srečo na novem mestu! — Zdaj se pa zahvalimo še gospej Katri Winkler, prejšnji posestnici Matevževe hiše, za lepo bandero, katero nam je priskrbela. Zahvalimo se pa tudi cerkvenim ključarjem, ki so imeli v zadnjih letih z našo podružnico toliko opravka in skrbi. Kdor z našo podružnico toliko opravka in skrbi. Kdor je delal za Božjo čast, ni delal zastoj!

Iz Djekš. (Narodna zavest. Slovenska šola. Ciril-Methodova podružnica.

Podružna cerkev sv. Mihela.) Čeravno počasi, vendar tudi mi Korošci lezemo za Kranjci. Zdaj bo 25 let, kar je prišel prvi slovenski časnik na Djekše, namreč Ljubljanske „Novice“. Od tistega časa se je na Kranjskem veliko spremenilo, priborili so si narodne pravice. Tudi mi Korošci jih bomo dosegli, ako bomo tako stanovitni, kakor so bili kranjski voditelji. Zdaj zahaja v Djekše že precej slovenskih časnikov in Mohorjevih bukev. Tudi občinski odbor z županom je naroden, zato bi bilo prav in potrebno, da se naša občina oglasi za slovenske šole. Pa tudi to želimo, da bi se tukaj ustanovila podružnica slavne družbe sv. Cirila in Metoda, da ne zaostanemo za drugimi slovenskimi kraji. Ko bi se g. župan in g. župnik dogovorila, gotovo se stvar srečno izpelje. — Pri naši podružni cerkvi sv. Mihela smo imeli letos dosti popravka, in to je bilo potrebno. Hvaležni smo č. g. župniku Brežanu, da tako lepo skrbijo za naše dušne in telesne potrebe.

Iz Velikovoške okolice. Izročili smo materi zemlji enega najbolj nadarjenih meščanov, pivovarja g. J. Kolloros-a. On je bil rodod Čeh, a vedno naroden; neupogljiv značaj. Večkrat je našim nasprotnikom, neizkušenim ravsačem, s pelinom pokadil, a vedno so bile njegove besede neovrgljive. Njegovega pogreba pa so se tudi vsi izobraženi krogi udeležili od blizo in iz okolice, gospod okrajni glavar, župan, kakor tudi drugi uradniki. Jako obilo lepih, krasnih vencev in trakov je lepšalo njegovo rakev. Znamenje, kako priljubljen je bil ranjki med razumništvom, dasiravno se ni pred nikomur sramoval biti sin slovanske matere. Bodi mu blag spomin!

Iz Vogrč. Med vsemi farnimi cerkvami v celej Pliberske dekaniji imeli smo Vogrčani do zdaj najslabše zvonjenje. Letos pa je posegla močna roka med nas. Hočeš-nočeš, naročili smo si pri Dencelnovih sinovih v Mariboru nov zvon, ki tehtá 16 centov in 44 funtov. Manjšega pa, ki je bil vlit že leta 1475, dali smo preliti. Je pa tudi Mariborski zvonar svoje delo tako umetno izvršil, da lepoto in čisto doneči glas obeh zvonov občuduje vsak, ki se s svojo pametjo še ni skregal. Osem svetnikov in svetnic, med njimi tudi sveta brata Ciril in Metod, se vidi na zvonovih. Vdelana so v zvonova tudi imena cerkvenih predstojnikov, obeh gotejev, gotic in vseh osem družic. Žgorej pod krono in zdolej na širjavi se nahajajo čudno okusno speljane cvetlice in druge ozaljšave. Z najboljšo vestjo priporočamo spretnega zvonarja vsem, ki so prijatelji čednih in čisto donečih zvonov. Oba zvonova nam je 12. oktobra južna železnica iz Maribora v Pliberk zastonj pripeljala. Z ovenčanimi konji in vozovi se Vogrčani peljemo po nje. Na kolodvoru pa tudi zvonova ovenčamo. In ko jo ž njima možko skoz mestice Pliberk režemo, vse skupaj dere, da si ogleda naša nova zvonova, češ: prelepa sta za Vogrče. Vogrčani smo pa mi. Kmalo jo odrinemo naprej, in ko pripeljemo okinčana svata pred Vogrče, ju med močnim strelom iz topičev iz zvonika prijazno pozdravljata že postarana brata. 21. oktobra, svete nedelje jutro, se iz Pliberka pripeljejo gosp. dekan Val. Bergman, da pooblaščen od milostljivega knezoškofa nova zvonova posvetijo. Sprejeli smo jih, kakor se visokovrednemu gostu spodobi.

(Konec sledi.)

Iz Lahovč pri Cerkljah. (Žganje, sadje in mošt. — Posojilnice. — Davkarske nakaznice.) Veliko lepih nasvetov nam je „Mir“ že podal, le škoda, da se ljudje premalo zanje zmenijo. Nesrečno žganje dela veliko kvara, ljudje so po njem vsi zdvijani in se ne zmenijo dosti za Boga in njegove zapovedi. Kedar so pijani, se pobijajo med seboj, kakor zverina. Čeravno se je žganje podražilo, vendar ga pijejo, kakor prej. Res bi bilo dobro, ko bi namesto žganja začeli mošt prešati. Letos imamo obilno sadja, pa le malokdo ima tukaj prešo, in če jo ima, ne zna z moštom prav ravnati. Jaz mislim, da je suho sadje še bolj zdravo, naj bi ga tedaj posušili in veliko jim bo zaleglo! — Tudi posojilnica bi bila pri nas potrebna. Poštno hranilnico imamo, pa ta le denar jemlje, na posodo ga pa ne daje. Zato so na kmetih posojilnice boljši. — Zelo dobro bi tudi bilo, ko bi se naši poslanci potegnili za to, da bi se smeli davki plačevati z nakaznicami po pošti. Marsikdo bi si prihranil 2 do 3 ure dolgo pot in ne bi zamudil celega dneva s plačevanjem davka. Prosimo tedaj veljavne rodoljube, naj nam v teh rečeh pomagajo!

Iz Šmartna pri Litiji. (Cesarska slavnost.) V nedeljo 7. okt. vršila se je pri nas slavnost v spomin 40letnega vladanja svitlega cesarja Franca Jožefa I. Na predvečer bila je lepa razsvitljava, po hribih so goreli kresovi, godba je igrala, možnarji so pokali in naši fantje so prepevali slovenske pesmi. Vmes so pa grmeli glasni „živio“-klici. Drugi dan je bila slovesna sv. meša in nagovor g. dekana Rusa, ki so nam v lepih besedah slikali življenje našega dobrotljivega cesarja. Po meši se je slovesno blagoslovila zastava tukajšne požarne straže. Kumica (botrinja) je bila visokorodna baroninja Wurzbach, ki ima tukaj grad Črniptok. Popoldne je bila ljudska tombola, zvečer pa zabava pri Jakliču. Tam je bilo prav veselo. Škoda, da je dež nagajal, sicer bi bilo še vse lepše. H koncu še pristavim, da je gospa baroninja Wurzbach podarila požarni zastavi 100 gld. Slava!

Od Nove cerkve pri Celji. (Novi zvonovi.) Malo dekanij bo v Lavantinski škofiji, v kateri bi se bilo zadnja leta toliko žrtvovalo za lepo zvonjenje kakor v Novocerkevski dekaniji. Prvi pripravili so si bili Vojničani krasno zvonjenje, katero jim je vlil še pokojni Anton Samassa v Ljubljani. Za njimi vmislili so si bili Dobrnčani lepe nove zvonove, kakoršni se spodobijo fari, v kateri so široko po svetu znane toplice: „Neuhaus“. Frankovljška fara slovi po vsej škofiji, ker ima edina sv. Jožefu posvečeno, prostorno farno cerkev, a zvonjenje ni bilo velikosti cerkve primerno. Kakor Dobrnčani obrnili so se tudi Frankovljčani do Hilzer-ja v Dunajsko Novomesto, da jim je vlil nove zvonove. Med tem bil je pri Novicerkvi eden onih štirih zvonov počil, ktere so bili tukajšni dekan Jožef pl. Jakomini ravno pred sto leti dali vlitii iz zvonov farne cerkve in vseh takrat zatrenih podružnic. Prelil je ta zvon Mariborski zvonar g. Denzl l. 1885. Roženkransko nedeljo so pa v najhujšem dežu Njih ekscelenca naš premil. knezoškof Jakob Maksimilijan Vitanjčanom blagoslovili 4 nove zvonove, ktere jim je gosp. Samassa v Ljubljani vlil. Največji tehta 28 starih stotov, drugi 13, tretji 8 in četrti blizo 4 stote. Kdor jih je slišal, jih hvali, da prav

lepo pojejo. Kar je pa še najbolj veselo, je to, da bodo kmalu popolnoma plačani, čeravno so blizo 6000 gld. stali. Le prerado se zgodi, da imajo cerkvena predstojništva, ki so na prigovarjanje faranov novih zvonov naročili, zastran plačila pozneje veliko sitnosti. Tega se toraj Vitanjskemu novemu g. župniku č. g. Jož. Žičkarju že ni bati. Naj bi le vsi zvonovi vedno Bogu slavo, vam pa ljubi mir prepevali.

Kaj dela politika.

Državni poslanci so spet zbrani na Dunaju. Finančni (denarni) minister Dunajevski jim je predložil račun za prihodnje leto. Iz tega izvemo veselo novico, da prihodnje leto (ako ne pride kaj vmes) ne bo treba več dolga delati, dohodkov je toliko, ko stroškov, tedaj ni več primanjkljaja (deficita). K temu je največ pripomogel žganjarski davek, ki je površno preračunjen na 19 milijonov dohodka. Za 21 milijonov je račun boljši memo letošnjega. Vsi poslanci so tega veseli. Razna ministerstva kažejo sledeče številke: deželna bramba potrebuje za 2.764.000 gld. več, učno ministerstvo za 90.000 gld. več, finančno ministerstvo za 10 milijonov menj, kupčijsko za 2½ milj. menj, kmetijsko za 765.000 gld. menj, pravosodno ministerstvo pa toliko ko prej. Pokojnine tirjajo za 412.000 gld. več, obresti od državnih dolgov za 7½ milj. več, železnice in ceste za 496.000 gld. več. Narastel je davek pri sladkorju in tudi hišni davek nekaj več nese, ko lani. Vseh stroškov je za 538 milijonov gld. in ravno toliko dohodkov, nekaj tisočev je še preostanka. Minister upa, da se bo koncem prihodnjega leta račun pokazal še boljši, ker bo žganje vrglo več dobička, kakor ga je on v račun vzal. Vojni minister tirja za 5½ milijonov več, ko prej, in vrhu tega so mu delegacije še posebej dovolile 29 milijonov, od katerih pride na nas 20, na Ogre pa le 9 milijonov. Ko bi tega ne bilo, bi bilo naše finančno stanje že precej dobro, in bi se lahko znižal gruntni, ali pa hišni davek. Prosimo Boga, da bi se krščanski vladarji pomirili med seboj, da ne bo treba toliko vojakov, potem pridejo spet boljši časi! — Levičarji (nemški liberalci) so spoznali, da jim je to v škodo, ker so na več strank razcepljeni. Zdaj se dogovarjajo, da bi se spet združili, in potem mislijo Taaffeja prekucniti. Dolgo pa ne bojo edini, ker so že zdaj dvojnih mislij, eni hočejo državni zbor zapustiti, drugi pa ne. — Novi minister baron Schönborn mora biti „strašen“ mož, ker je s samimi „strahovi“ obdan. Nemci se bojijo, da bo cesarja speljal v zlato Prago, in da se bo tam cesar kronati dal za češkega kralja; Madjari pa se bojijo, da bo potlačil posebne pravice ogerskega kraljestva, ki koristijo le Madjarom, ter Ogersko spet združil z Avstrijo. Strah v Pešti je tem večji, odkar je za veleposlanca v Londonu imenovan češki grof Deym. Mislili so, da so samo madjarski grofi rojeni za krmilo naše zunanje politike, zato jim Deym ne gre iz glave. Bog dal, da bi bil ta strah opravičen!

V zunanji politiki so začele krščanske misli na vrh siliti. Za potovanje nemškega cesarja se svet malo briga, ravno tako malo se zme-

nijo za potovanje ruskega cara, ali kaj dela Boulanger na Francoskem. Toliko bolj pa se širi po vseh katoliških deželah glas vernikov, da se mora Rim sv. očetu nazaj dati, kajti sv. oče morajo svobodni in neodvisni biti, da ložej vladajo sv. cerkev. Laški kralj se zanaša na svoje vojake in svoje zaveznike, pa zgubljen je, kdor se na ljudi zanaša, ki so vsaki dan drugih mislij. Ako je Božja volja, vzdignil se bo vihar, ki bo kralju Umbertu odnesel ugrabljeni rop! — Pa še za drugo vprašanje se zanima vsa Evropa. V Afriki gospodarijo mohamedanski (turški) Arabci že več let prav po zverinsko. Uboge zamorce lovi, jih uklepajo v sužnost in jih na človeških somnjih prodajajo kakor živino. V sužnosti morajo ti ubogi zamorci toliko trpeti, da jih mnogo od hudega konec vzame. Belgijski škof in kardinal Lavizieri so prvi začeli pridigovati, da krščanski svet tega ne sme trpeti. Nabrali so že mnogo denarja, da se napravi vojska zoper te grozovitne Arabce. Samo sv. oče papež so to početje pohvalili in kardinalu poslali 300.000 lir denarja v ta namen. Evropske vlade bojo kardinala tem rajši podpirale, ker imajo v Afriki svoje naselbine, in če prav zamorcev ne spoštujejo, vendar jih potrebujejo za svoj dobiček. Kakor kmet ne bo rad videl, če mu kdo živino krade, ravno tako Evropeci v Afriki grdo gledajo arabske roparje. Naselbine imajo v Afriki Angleži, Belgijanci, Nemci, Francozi in drugi Evropeci. Čeravno gledajo tudi na svoj dobiček, vendar ravnajo z zamorskimi divjaki po človeško, dokler so ti mirni, in jih ne uklepajo v sužnost. Lahko bi zamorce srečne storili, ako bi bolj podpirali katoliške misijone, da bi divjake pridobili za sv. Kristusovo vero, ki je podlaga omike in blagostanja. Pred vsem pa je res treba, da se okrutnim mohamedancem pot zapre v zamorske pokrajine. Zdi se nam pa, kakor pomorskih roparjev v severni Afriki niso prej ukrotili, dokler niso Francozi dežele vzeli v svojo oblast, da tudi Arabljancev ne bojo prej ustrahovali, dokler ne pride vsa Turčija z Arabijo in Egiptom pod oblast krščanskih vladarjev. Do tega je sicer videti še dolga pot, pa se tudi lahko kmalo zgodi, ako je Božja volja. — Srbski kralj Milan je ukazal svojemu staroverskemu nadškofu, da je razvezal njegov zakon s kraljico Natalijo. Ljudstvo pa godrnja, ker je kraljico rajši imelo, ko kralja. Natalija ločitve ne pripozna. — Na Španskem se še zmirom bojijo punta, ki grozi vsak dan izbruhniti. — Na Rumunskem je pri volitvah zmagala vladna stranka. — Ruski listi priporočajo zvezo s Turčijo. Žalostno, če močna Rusija ne najde boljšega zaveznika! Tam mora biti tudi dokaj gnjulega.

Gospodarske stvari.

Razglas kranjskim ovčarjem. C. kr. kranjska kmetijska družba bode iz letošnje državne subvencije zaboljšanje ovčarstva nakupila nekoliko onov in ovác ukovskega in frizijskega plemena ter jih brezplačno dala takim gospodarjem, ki dokažejo v svoji prošnji, potrjeni od županstva in od cerkvenega urada, da a) že več let precejšnje število ovác redijo; b) da je njih kraj

za ovčarstvo posebno ugoden, in c) da jih je volja, dobljenega ovna najmanj 3 leta za pleme držati, in kolikor umno ovčarstvo dopušča, tudi svojim sosedom za pleme prepuščati. Ovne frizijskega plemena, katero pleme ima posebno veliko mleka, lepo volno in je nezbirčno v krmi, se bode dalo le tistim ovčarjem, ki dokažejo, da izdelujejo tudi ovčji sir. Prošnje, potrjene po predsedniku dotične kmetijske podružnice, je zadnji čas do 20. novembra t. l. pri podpisani družbi položiti.

C. kr. kmetijska družba kranjska.

V Ljubljani 10. oktobra 1888.

Jos. Fr. Seunig,
podpredsednik.

Gustav Pirc,
tajnik.

Za poduk in kratek čas.

Romanje koroškega Slovenca v Rim l. 1888.

II. Bivanje v Rimu.

(Dalje.)

Popoludne ob petih zberemo se k občenemu zborovanju avstrijski romarji in Čehi v cerkvi d. Marije dell'anima. Bili so pri tem zboru pričujoči tudi Goriški nadškof, več knezoškofov, drugih viših duhovnikov, svetnih knezov, grofov, baronov in druge visoke gospode.

Ko smo bili že vsi zbrani, povzdigne po pozdravu g. predsednika prvi besedo gosp. grof Fr. Kuefstein, in govori prav glasno v katoliškem in federalističnem duhu. Tako pogumno govori v švabskem narečju tudi drugi govornik prelat Hergenröther. Oba prav živo povdarjata katoliški in avstrijski čut. Zdela sta se mi govora podobna močni plohi, ktera še tako suho zemljo premoči in mnogo reči seboj potegne. Splošno ploskanje in odobravanje in navdušeno petje papeževe in cesarske himne sledi po končanih besedah. Pohlevni dežek, ki zemljo zrahlja in rodovitno stori, bil je češki govornik prevzvišenega g. škofa Riha. Z živo besedo povdarja veliko zasluženje sv. Cirila in Metoda, hvali blago srce sv. očeta Leona, pa tudi našega svitlega cesarja Franca Jožefa. Kaj navdušeno so tudi vrli Čehi cesarsko pesem zapeli. Že bolj pojemajoči dež bil je slovenski govor velečastitega dekana dr. Šterbenca. Nekoliko plaho je mož govoril. Povdarjal je srečo Slovencev, da vidijo večno mesto in sv. cerkve vidnega glavarja Leona XIII. Priporoča ljubezen do sv. očeta in dobrega vladarja, kakoršni so naš svitli cesar Franc Jožef. Vsi, kolikor jih je še v cerkvi ostalo, odobravajo z živo pohvalo njegov kratki pa izvrstni govor.

V petek 13. junija smo jo namenili črez Tiberu v Vatikan, da to sloveče papeževo poslopje vsaj površno ogledamo. Ker so bili pa ravno ta čas Francozi od papeža sprejeti, je bil Vatikan za vse druge zaprt. Vsled povabila našega voditelja se podamo k fotografu „de Federicis“, ki je naš IV. razdelek prav natanjko posnel. Pozneje jo vderemo spet v Šentpetersko cerkev. Iz cerkve po pripravnih širokih stopnicah na cerkveno streho, iz strehe pa v visoko kupljo. Iz strehe, na kateri je več človeških prebivališč, je jako krasen razgled po velikanskem Rimu in okolici. Zdaj se začnejo za nas bolj ozke stopnice, in nas vodijo navzgor tako, da pridemo v ogromno kupljo. Kuplja je tako

velika, da bi bila že sama za se prostorna in visoka cerkev. Človeku začne srce bít in kolena se mu tresejo, če gleda iz čudne visočine doli v cerkev. Po prostornem mostovžu obhodimo prvo galerijo, in občudujemo krasne mozaike, ki se tukaj nahajajo. Toliko tisoč razno pisanih kamenčkov napravlja toliko lepe podobe, da jih ves svet občuduje. Druga ožja galerija je še višej, in nad njo pod orjaškim klobuku vnanja galerija. Iz te se vživlja čudno lep razgled po Rimu, njegovi okolici in daleč, daleč od tod na Thyreniško morje. Kuplja je v resnici čudež zidarske umetnosti. Visoka je tako strašansko, da, ako bi stal visoki Celovski stolp (turn) pod njo, bi moral častiti bralec še globoko doli pogledati, če bi hotel videti križ na njegovi strehi. Celovski stolp je visok 91 metrov, 66 cm.: Šentpeterska kuplja pa 117 metrov. Srednja ladija pa je visoka 45 metrov. (Dalje sledi.)

Smešničar.

Nekdo je šel v gostilno, pojedel tam petnajst kruhov, izpil pa samo osmerko vina. Pri odhodu mu reče gostir: „Kedar boste imeli spet tako strašno žejo, pojdite rajši kar k peku!“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Novica, da je na Koroškem razpisanih pet služb za avskultante, kateri morajo znati slovenski, je tukajšni liberalni nemški list tako zmešala, da je začel pisati za slovenske pravice! Prinesel je članek, v katerem pravi, da naj se Slovencem dajo čisto slovenske šole in tudi slovensko vseučilišče, -- in sicer zato, da bojo neumni ostali in ne bojo mogli več Nemcem služb jemati! V tem duhu naj list le naprej piše; svoje slovenske šole bomo že tako uravnali, da šolarji ne bojo „neumni“ ostali; zastran služb pa smo zadovoljni, da dobimo tiste, kar jih je na Slovenskem, službe na Nemškem radi prepustimo Nemcem! — V Velikovcu se je zbralo nekaj županov, večinoma nemškutarjev, in ti so izrekli nezaupnico našemu poslancu č. g. Greg. Einspielerju. Za to se bo pač malo zmenil, saj je volitev pokazala, da mnoge občine drugače mislijo, kakor njih župani. Nekteri iz teh, kakor Dobrolski, Prevaljski in drugi še za volilne može niso bili izvoljeni, drugi pa za našega poslanca niso glasovali. Kaj hoče potem njih nezaupnica? Ako hoče dokazati, da je v Velikovškem okraju še nekaj nemškutarije, potem je bil ta dokaz nepotreben, ker to sami vemo. Kako so to nezaupnico skovali možje, ki se še s svojimi imeni ne upajo na dan, povemo prihodnjich. — Blizo Vetrinjskega Kloštra je mlad postopač z nožem napadel dimnikarskega učenca iz Celovca, pri katerem je videl štiri rajniš denarja. Pogumni deček, že dvakrat zaboden, se je krepko branil in vrgel roparju peska v oči, da ni več videl. To priliko je deček porabil in ubežal, ter srečno odnesel življenje in denar. Hudobnega napadalca iščejo. — V Kellerbergu je umrl župnik č. g. Križe, rojen Čeh. — Obravnave so bojda že končane, da se bo novo poslopje za latinske šole v Celovcu že prihodnje leto zidati začelo. — Deželni poslanec g. Holzer si je pri lovu zlomil nož. — Beljaški trgovci s tržaškim

blagom so sklenili, da bojo po zimi zapirali ob sedmih zvečer. — Prevaljski župan g. Mayr je pri županskem shodu v Velikovcu nasvetoval prošnjo na dež. zbor, naj se tudi dečki v šolah vadijo v ročnih delih. Kaj pa, ko bi jih zadnji dve leti doma pustili, tam se še bolj vadijo v ročnih delih? Tega pa bogovari! — V Gosposvetskem močvirju so ljudje videli utoniti nekega moža. Bil je sluga užitninskega urada g. Philipp iz Celovca. — Somenj sv. Uršule v Celovcu je bil še precej dobro obiskan. Prignalo se je dosti lepih konjev. Nekaj so jih pokupili Lahi.

Na Kranjskem. Kranjcem se obeta veliko zaslužka pri javnih stavbah: Zidati hočejo dolensko železnico iz Ljubljane v Novomesto, in stransko progo iz Grosuplja v Ribnico in Kočevje; potem železnico iz Ljubljane v Kamnik; ter železnico iz Tržiča v Kranj. V Ljubljani se bo delal vodovod in mora mesto v ta namen vzeti pol milijona na posodo. Tudi se bo na novo zidalo Ljubljansko gledališče. Za to je deželni zbor dovolil 190.000 gld., za dolensko železnico pol milijona, za Kamniško železnico 70.000 gld. in za Tržiško 50.000 gld. Bog daj, da bi šle vse te stavbe srečno izpod rok in da bi bile ljudstvu v korist! — Sadna razstava v Ljubljani se je dobro obnesla. — Gosp. Dragotin Hribar v Ljubljani je izdal „Narodni koledar“, ki ima več lepih podob in mnogo podučnega in kratkočasnega berila. Velja 45 kr. in se naroči v „Narodni tiskarni“ v Ljubljani.

Na Štajerskem. Znani dr. Ausserer je prodal svojo graščino v Sevnici in se preselil na Dunaj. Slovenci mu kličejo: srečno pot! — Slovensko šolo si je priborila občina Št. Andraž pri Leskovcu. Ravno tako občine Šmarjeta in Št. Markš pri Ptuj. Živele!

Prejeli smo naslednji popravek:

Nr. 1430 de 1887.

B. Sch. R.

Slavno uredništvo!

Na podlagi §. 19 tiskovne postave prosim za objavo sledeče poprave:

V št. 19 Vašega lista „Mir“ stoji na drugi strani o prošnji za slovensko šolo iz Bilčevesi, da so šli Celovski gospodje odbornike obdelovat, in so jih tako pestili, da so razun dveh vsi drugi odborniki svoje podpise preklicali. Preklic je bil tedaj prisiljen, ne pa prva prošnja.

Resnica je temu nasproti, 1. da so gospod župnik, akoravno niso ud občinskega zastopa, tisto sejo občinskega odbora, v kateri bi se imelo zavoljo upeljave slovenskega uka v Bilčevski šoli sklepati, le s svojim nagajanjem prižugali, da so oni tudi vabilno pismo k seji naredili in zapisnik seje s sklepom, kateri bi se imel skleniti, pripravljen seboj prinesli,

2. da so bili pri tej seji le štiri odborniki navzoči, sklep je bil tedaj postavno neveljaven in podpise ostalih odbornikov so gospod župnik zunaj seje nalovili,

3. da so oni tudi v nemškem jeziku pisano prošnjo na deželni šolski svet, ktera je bila na podlagi neveljavnega sklepa sestavljena, odbornikom posamezno podpisat dali, ne da bi jim je bili napred brali ali predstavili,

4. da so v veliki množini pričujoči odborniki (en sam ni prišel) predsedniku okrajnega šolskega sveta in c. k. šolskemu nadzorniku, ki sta 7. oktobra 1887 v Bilčoves prišla, da bi od podpisovalcev prošnje njih resnično in pravo voljo glede šole izvedla, določeno in enoglasno zgoraj popisano postopanje gospoda župnika povedali ter razun dveh vsi izrekli, da so s šolo, kakor je zdaj, zadovoljni in da se njih želje s podpisano prošnjo ne strinjajo.

Ces. kr. okrajni svet
Celovec, dne 23. oktobra 1888.

Predsednik
Kronig l. r.

Oznanilo in vabilo.

Dne 14. novembra t. l. priredi podružnica sv. Cirila in Metoda za Celovec in okolico v dvorani družbe katoliških rokodelskih pomočnikov

slavnost v proslavo 40letnega vladanja Njih Veličanstva našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I.

Spored: a) Slavnostni govor. b) Deklamacije. c) Petje. d) Komični prizori itd. — Po sporedu prosta zabava, govori in napitnice.

Začetek slavnosti je ob 7. uri zvečer.

Ravno ta dan (v sredo 14. novembra) popoldne ob 4. uri **razkrije slovesno tudi družba sv. Mohora na Št. Rupertske pokopališču**

spomenik pokojnemu msgr. Andreju Einspielerju

združeno s cerkveno slavnostjo po naslednjem sporedu:

1. V Št. Rupertske cerkvi: Bilije: Officium defunctorum I. Noct. et Laudes.

2. Na grobu: a) „Liberia.“ b) Pesem žalostinka. c) Govor. d) Odkritje spomenika. e) Nagrobna pesem.

Pri slavnosti, kakor tudi pri slovesnem razkritju nagrobnega spomenika sodeluje iz posebne prijaznosti oktet slavnostnih pevcev ljubljanske čitalnice.

Slovenske rodoljube opozorujemo na te slavnosti ter jih vabimo in prosimo, da se jih blagovolijo udeležiti v prav mnogobrojnem številu.

V Celovcu, dne 4. nov. 1888.

Združeni slavnostni odbor

„Ciril-Methodove podružnice“ in „Družbe sv. Mohora“.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico bode imela v nedeljo dne 18. novembra 1888 ob 3. uri popoldne pri Majarču v Št. Lenartu pri sedmih studencih svoj

letni občni zbor.

Spored: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Poročilo o blagajničnem stanju. 3. Tajnikovo poročilo. 4. Po-

ročilo knjižničarja. 5. Volitev novega odbora. 5. Deklamacija. 6. Šaljivi govor. 7. Slučajni govori in nasveti.

Po zborovanju prosta zabava s petjem.

Vabimo ude in prijatelje naše podružnice, naj se prav obilno udeležujejo tega zborovanja.

V Št. Lenartu, 1. novembra 1888.

Odbor.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda v Habru pri Medgorjah bode imela v nedeljo dne 18. novembra 1888 ob 3. uri popoldne v Martinčevi gostilnici svoj

prvi občni zbor

s tem-le dnevnim redom:

1. Nagovor. 2. Volitev stalnega odbora. 3. Sprejem in vpisovanje udov. 4. Govor v proslavo 40letnice vladanja presvitlega cesarja Franca Jožefa. 5. Razni govori. 6. Predlogi in nasveti.

Po zborovanju prosta zabava.

K prav obilni udeležitvi vabi uljudno rodoljube **začasni odbor.**

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Pliberk in okolico bode imela 25. novembra 1888 ob 3. uri popoldne v gostilnici gospoda Miklavca v Šmihelu svoj

drugi občni zbor

po tem-le dnevnem redu:

1. Pozdrav predsednikov. 2. Slavnostni govor. 3. Poročilo tajnikovo in denarničarjevo. 4. Volitev novega odbora. 5. Prejemanje novih udov. 6. Slučajni govori in nasveti.

Po zborovanju petje in prosta zabava.

Prijazno so povabljeni vsi domači in tuji udje in vsi tisti, ki želijo pristopiti imenovani podružnici.

V Šmihelu, 5. novembra 1888.

Odbor.

Loterijske srečke od 3. novembra.

Line	63	36	20	47	17
Trst	39	41	36	26	20

Tržno poročilo.

V Celovcu je biren:

pšenica po . . .	5 gld.	35 kr.
rž	3 "	75 "
ječmen	3 "	25 "
oves	2 "	10 "
hejda	3 "	50 "
turšica	3 "	50 "
pšeno	7 "	— "
proso	— "	— "
grah	6 "	80 "
repica	— "	75 "
fižol, rudeči . . .	5 "	50 "

Sladko seno . . .	2 gld.	45 kr.
kislo	2 "	— "
slama	2 "	— "
meterski cent (100 kil).		
Frišen špeh kl. —	gld.	70 kr.
maslo	1 "	— "
mast	— "	75 "
Navadni voli	100—130	gld.
pitani voli . . .	160—180	"
junci	70—90	"
krave	70—130	"
junice	50—80	"
prešički	4—14	"

Pitani prešiči na vago po 44 do 48 kr. kila.

Oglasila.

Andrej Einspieler-jevo podobo,

40 ctm. široko in 50 ctm. visoko, na karton
krasno izdelano,

oskrbuje p. n. naročiteljem iz prijaznosti do gospoda založnika po **55 kr.** iztis Vekoslav Legat, poslovodja tiskarne družbe sv. Mohora v Celovcu.

Na razpolaganje je le še malo iztisov.

Peter Markovič,

slikar in pozlatar v Rožeci, se priporoča častiti duhovščini in cerkvenim ključarjem za popraviljanje in prezlačenje oltarjev, za križeve pote, prenovljenje ali novo izdelovanje cerkvenih slik itd. Cena nizka, delo solidno. Naroče naj se blagovolijo adresirati: Peter Markovič, slikarski in podobarski mojster v Rožeci (Rosegg).

Imenitno za vse!

Kdor hoče kako kmetijo kupiti ali prodati, ali kako hišo ali drugo obrtnijo in kupčijo, kdor išče denarja na posodo itd., naj se obrne na posredovalni urad g. **Otvina Poša** v Celovcu, Burggasse št. 15. Tam je že veliko kmetij, malih in velikih, hiš itd. na ponudbo postavljenih. Iz prijaznosti se dobi pojasnilo tudi pri vredništvu „Mira“. Kot zastopnik „Slavije“ in „Konkordije“ zavaruje g. Otvina Poš tudi proti ognju.

E. A. Dolinar & Comp.

ulica Aquedotto št. 27 Trst ulica Aquedotto št. 27

Razpošiljatev raznovrstne kave, čaja, olja, južno sadje, pomaranče limone, razna natorna vina itd. od 5 kilogr. po pošti in več po železnici franco proti povzetju jamčevaje za najboljšo postrežbo, v cenah je že zapopadena carina, vožnja, embalaža in stroški tako, da čč. gg. naročniki nimajo nikakoršnih drugih stroškov, ter zaznamujejo cene sledeče kave, ktere se zelo veliko razproda:

Nr.	1. Mokka, pravi arab. 1 kilo	gld.	2:05
"	2. St. Jago Perl, lepa zrna 1 kilo	"	2—
"	3. Cuba, velika zrna, izvrstna kava	"	2:05
"	4. Ceylon, velika zrna, zelo okusna	"	2—
"	5. Ceylon, Plantagen, zelo okusna	"	2—
"	6. Portoricco, extrafina kava	"	2—
"	7. Costaricca, zelo čislana kava	"	1:95
"	8. Gold Java I., prav dobra kava	"	1:90
"	9. St. Domingo, fina kava	"	1:85
"	10. Santos, močna kava	"	1:70
"	11. Rio, fina kava	"	1:65
"	12. Bahia, srednja kava	"	1:55

NB. Ker nam dohaja veliko pisem in da se umaknemo napakam, prosimo čč. gg. naročnike nam natanjčen naslov, zadnjo pošto, kakor tudi pri železničnih naročbah zadnjo postajo naznaniti.

Na zahtevanje pošljemo „cenike“ zastonj in franco.

Vinska dražba.

V pondeljek dné 12. novembra 1888. leta se bode v moji kleti v Gornji Polskavi (blizo žel. postaje Rače ali Pragersko, Spodnji Štajer) okoli 700 vedrov vina, večidel starine (Jeruzalemske in Polskavske), med temi tudi izvrstna vina 1885. in 1886. leta po javni dražbi prodalo. 20% kupnine takoj, odvoznja vina kakor se bode dogovorilo.

Tudi se bode nekoliko mlade živine Möllthaler-skega pokolenja prodalo. **Dr. Dominkuš.**

Na prodaj je kovačnica s stanovitno vodo, z mlinom na eno kolo, hiša, hlev, eno oralo njive, eno oralo dobro zaraščenega gojzda in travnik, po katerem se lahko voda napelje. Cena 1700 gld. Več pove posestnica Marija Ortner pri Tratniku v Wachsenbergu, pošta Feldkirchen.

Sprejemem v poduk učenca, ki se hoče učiti

== malarije. ==

Ponudbe naj se naznanijo podpisanemu.

Ivan Graber,

malar v Štebnu pri Bekštanju.

Hranilnica in posojilnica v Spodnjem Dravbregu

posluje vsaki petek od 1. do 6. ure popoldne v hiši g. Rabiča. Za uloge daje 4½%, od posojil jemlje 5½% obresti. Posojilo dobi le zadržnik (ki je uplačal delež za 10 gld.). Vsak zavedni Slovenec na spodnjem Koroškem naj bi podpiral ta narodni zavod!

Hranilnični in posojilnični odbor.

J. Bendik v Št. Valentinu
na Avstrijskem
priporoča svojo

redilno maščo za usnje.

Ta mast naredi usnje (leder) v čevljih, v jermenih, na vozovih itd. ne samo voljno in nerazmočljivo, ampak tudi trikrat bolj trpežno. Nadalje priporoča svojo **tinkturo za osvetljenje usnja.**

Ta daje usnju črno svetlobo, ki ne obledi. Rabi se pri najvišem dvoru in pri c. kr. vojski. Bil sem za njo že 28 krat odlikovan. Svarim pa pred ponarejenimi izdelki. — Oboje prodaja v Celovcu g. Mussi, v Beljaku g. A. Ornella, v Velikovecu g. Huth, v Spod. Dravbregu g. Domaingo, v Št. Pavlu g. Stomitsch.